

SZENDER BÉLA

HANGULAT

VERSEK

**DEBRECEN, 1942.
PANNONIA KIADÁS**

TARTALOM

APÁM.
ANYÁM.
HUGOCSKÁM NÁSZA.
IFJÚ CSALÓDÁS...
CSAK MOST ÉRZEM ANNAK SÚLYÁT.
IGAZ ÁLOM.
ELMULT SZÉP IDŐ...
IDŐ MULTÁVAL.
A VÁGY SÓHAJ LETT...
KEDVES EMLÉKEK.
NEM KELL FÉL ÉLET.
MIT ÉREK VELED...
MÉGIS MINDEN A PÉNZ?
A HOLD SÁPADT ARCA.
JÖSSZ MÁR HAZA?
RÉGI DAL...
TAVASZ.
VÁLTOZIK AZ IDŐ.
MIND KI!
UGYANAZ?
NYÁRI NAPSUGÁR.
A BÚS ŐSZI SZÉL.
A TÉL.
ANYAI SZÍV.
ÁLMATLAN FÁJDALMAK ÉJSZAKÁJA.
NEM TUDOM MIÉRT FÁJ
NAGY EMBER.
IGAZ ÁPOLÓ NŐK (APÁCÁK).
HA LÁTOM...
ÓDA EGY SZEMPÁRHOZ.
TAVASZI MÁMOR.
IGAZ ÖRÖM.
VARÁZS.
BÚCSÚ.
ÚJ TAVASZ!
ÖRÖK A SZERELEM.
ÖRÖK FÉNY.
HANGULAT...
RAGYOGÓ FÉNYBEN.
ÓDA EGY LEÁNY HAJÁHOZ.
VALÉRIA.
RÉG ÍRTAM VERSET.
BARÁTSÁGUNK VÉGSŐ ÁLLOMÁSA.
SZEBB BETELJESÜLÉS.
VALÓRA VÁLT ÓHAJ.
HAZUDTAM.

APÁM.

Csupa komolyság és szigor az arca,
De a lelkében dul a lágy melegség harca.
Érzem mennyire egyek vagyunk,
Ha nem is enged ki a dacos fagyunk.
Tudom, hogy magánál is jobban szeret,
Ha mosolya rám soha nem is nevet.
Sosem nézünk egymás szemébe,
És mégis látunk egymás lelkébe.
Ő az élet régi harcosa,
Kinek már én vagyok a vára!
Mégsem néz a régi önmagára...

Pedig egy a mi két világunk
S ha szavakkal százszor is egymással vívunk
Mindig csak egymagunkba vágunk.
S amikor a dac felül emelkedik bennem,
És állok elvem igaz hitében;
Büszkén, makacsul, sziklaképen!
Akkor szeretném kezét megcsókolni szépen...
De maradok kemény és gőgös,
Apám mintájára szabott örökös...

ANYÁM.

Te csupa szív, csupa lélek
Kérdezheted, hogy miért is élek.
Élsz, s nem tudsz mást mint szeretni
S ellened vétenek, hamar feledni
Te csupa szív, csupa lélek.

Oda adnád lelked lelkét,
Legkisebb kis gondolatomért
Elnézel olykor a fejem fölött.
Elgondolkozol a jövőm fölött
S látom a szemed ragyogását,
Amint kéri rám Isten áldását
Te csupa szív csupa lélek.

Anyám! Te vagy a szeretet és vallás bennem
Te védél az élet és fájdalom ellen,
Téged szeretlek Anyák Anyja!
Lelkem a szeretet lakta tanya
De érted mind egy szálig meghalna
Te csupa szív, csupa lélek...

HUGOCSKÁM NÁSZÁ.

Sokszor gondoltál rá ugye?
Hogy van valakid,
Kivel jó lesz
Elmenni messze innen,
Szeretni kedv szerint,
Mámoros szép álomba;
Mértéktelenül és féktelenül.
Ott ahol minden szépség és gyönyör,
Csupa kéj, fény és öröm...

Sokszor gondoltál reá ugye?,
Hogy van valaki, ki érted lesz
S majd örömbé és gyönyörbe tesz,
Mert a Te életednek,
Felgyújtja fagyos szibériáját...
S megtanít forró vággyal,
Olthatatlan lánggal szeretni...
Ott ahol minden szépség és gyönyör
Csupa kéj, fény és öröm...

Sokszor gondoltál reá ugye?
Hogy lesz ki vállalja
Evezős szerepét;
Életed hullámozó vizén
Ki jó kormányos lesz
És szembe száll árral, viharral!
S elvisz majd szépen;
Ott ahol minden szépség és gyönyör...
Csupa kéj, fény és öröm...

Lásd Hugocskám, kóbor álmod,
Szép, szilaj, csapongó fantáziád
Mind valóra váltak!

IFJÚ CSALÓDÁS...

Minden amiben hittem oda van,
Fiatalon indultam és féktelenül!
Az ifjú vágyam, hitem, reményem -
Mind, - mind oda van.
Szép esték, igaz álmok
Közös szív, közös gondolat, közös érzések öröme
Mind - mind oda van!

Pedig, de harcoltam az öröms szép jövőt!
örökké együtt álmodni valakivel
De e vágyak rózsaszín felhője hamar eloszlott.
És tőled megfosztottan
Rövid szép multat már
Csak régi emlékekbe élhetem...

CSAK MOST ÉRZEM ANNAK SÚLYÁT.

Csak most érzem annak a súlyát,
Csak most érzem annak a búját
Bús nagy titoknak, hogy szeretlek...
Ha megpengetem szívem fekete húrját
Elválásunk bús melódiáját búgják
Még mindég itt hordom az arcod benn,
Még mindég Te vagy nekem minden
Csak nekem üres, rideg az utca, ahol laktál...
Csak nekem üres rideg a szívem, mert hajdan benn laktál.

IGAZ ÁLOM.

Egy borus sötét reggel nyitotta szemem.
Éreztem, hogy valami különös történt velem
Kint ugyan fent volt a nap mint régen
Szakadt a mosolya a kék égben,
De szívemet mégis benn éreztem a sötét éjben.
Vagy talán magam festek felhőt derült égre
S az egész csak egy rossz álom?...
Mert a szívem sötét Álomországot járt
És ott egy ösmert szívet látott
Amint tőle messze elszállott?...

ELMULT SZÉP IDŐ...

Téged szeretni volna jó ma is
Beleülni a megértés, és szeretet
Felvirágozott hajójába.
S evezni messze a szelid öröm vizeken
Majd az érzésünk hullámain
Ki kéne kötni,
A távol lilázó boldogság partjain.

Téged tovább szeretni volna jó ma is,
De Te nem ülsz már
Az én, téged gyászoló hajómba.
Más hajón és más vizeken evezel...

IDŐ MULTÁVAL.

Emlékeden sok szép
Tavaszi napsugaras álom,
De hogy elváltunk
Még most is zokogva sír,
A húr - a szív -
Mit a bánat ár nyom.

Olyan bús, olyan szép,
Amikor a múltba száll,
Hogy enyhülést találjon
Emléked fölragyogó láthatárán.

S majd idő multával,
Mikor arcod, színed, tested, lelked
El-el mosódnak már
S kiülnek rajtad az idő barázdái
Ebből a versből majd
Akkor is kiolvashatod, hogy
Az emléked, nekem,
Bennem és velem élt egykoron...

A VÁGY SÓHAJ LETT...

De rossz ha bemegyek kis szobádba
Ahol annyi sok szép időt töltöttünk együtt
Ahol annyit dobogott,
Vágyott, égett szívünk
Még akkor, lelkünk
Száz hangú dallal volt tele,
De a dal elhangzott árván
S a vágy sóhaj lett nem soká...

KEDVES EMLÉKEK.

Addig volt jó míg pillangókat üztem
S a lepke gyűjteményembe tűztem
Míg homokban ástam,
S pocsolyákba másztam.

Addig volt jó míg elaltattak szépen,
És hittem a kis mesékben,
Míg a sok játéktól este,
Fáradtan az ágyba estem.

Addig volt jó míg sárkánnyal lesben
Nagy szelekre lestem.
Míg labdával, golyóval játszottam
S nyereskor a legboldogabbnak látszottam.

Addig volt jó míg rám csaptak,
Ha csíntevésen kaptak.
Míg apámtól féltem,
S gyermek fegyelmezettségben éltem.

Addig volt jó míg meséskönyvbe gyönyörködtem
S este a párnám alatt fölötte örködtem.
Míg a sok gyermek játékokat megtanultam,
S vele minden boldogságot megkaptam.

Addig volt jó míg bélyegeket gyűjtöttem
S vele ezer kis örömet szereztem.
Míg egy igazi futball labdába való rugásért,
Nem adtam volna oda az egész világért.

Addig volt jó míg gondot nem éreztem,
Míg emberi nyomort, bánatot nem nézhettem.
Míg leánykáknak udvarolhattam
S vele minden gyönyört meglophattam.

NEM KELL FÉL ÉLET.

Már azt hittem, hogy az új
Tavaszos napsugarad lecsókolja rólam
A mostani zord sivár életem telét.
S a szívemet megtanítja felmelegítve,
Újra hinni, vágyani és szeretni...
De látom és érzem, hogy napsugarad
Nem képes két szívet melegíteni.

Nem! nem kell nekem fél napsugár,
Fél szív, fél szerelem, fél élet!
Fordítsd Te csak az arcod
A hozzád közelebb eső szívhez, bolygóhoz
S mivel közelebb éred erősebb a fényed,
Termékenyebb a meleged...

Szórd csak rá egészen az őt
Éltető tüzes sugarad,
S ha távolság csökkenésével
A sugarad növelésével
Közelebb éri delejed,
Nem fog tudni ellent állni
S kiugrasztva a saját pályaköréből
Bele szalad a Te vonzó körödbe...

MIT ÉREK VELED...

Pénz, gazdagság, vagyon,
Miáltal minden megvagyom,
Hatalom, rang és hír!
De a lélek tovább csak sír...
Öröm élvezet és vágy,
Lelki nyugalmat nem ad!
Cifra tarka tárgyak,
Vele nem telnek a vágyak.

Pénz, arany, érték,
Emberi jót hát nem veled mérték?!
Fény, pompa és ragyogás,
Hát nem ez az élet célja és semmi más?!
Akkor mit érek veletek?
Ha még boldog sem lehetek...

MÉGIS MINDEN A PÉNZ?

Pénz, pénz, pénz!
Emberek éltető ereje
Ti élet piócák
Vágyak mágnesei.

Tele vagytok
Bűnnel piszokkal,
Szennyel mocsokkal,
Jósággal boldogsággal,
Örömmel vígsággal,

Miattad emberek
Élnek halnak,
Vígadnak komorodnak,
Hizelegnek marakodnak,
Adakoznak lopnak,
Életet adnak gyilkolnak,
Áldanak átkoznak,

Vétkeznek imádkoznak,
Részegednek józanodnak,
Dúskálnak koplálnak,
Küzdenek henyélnek,
Isznak züllenek,
Tanulnak emelkednek.

Vásárolhatnak érted
Szeszélyt vagy vágyat
Gyönyört és lázat
Testet, de nem lelket!
Hirt vagy elösmerést
De nem megbecsülést.

Emberek, emberek!
A világ természet rendje szerint
Éltek, éltek,
De mégsem éltek!
Mert örökké attól féltek
Hogy nem lesz elég pénzetek
S közben már vége is az életnek...

A HOLD SÁPADT ARCA.

Amint hallom, hogy haza jössz,
Újból születni érzem,
Sok szép emlékemet rólad...
Mit a szeretet és bú fakasztott
S a már feledni készülő szívemen,
Újabb vágy-áramlat hullámszik.

Úgy vagyok veled mint a tenger,
Szerelmesével a holddal;
Amikor esténként meglátogatja
S teljes nagyságában,
A tenger lány ölében bujkál,
Szerelmével beragyogja, körül csókolva,
Hús hullámszó tükrét.

De ez a szerelem se tart soká -
A hold fogyatkozik, kisebb és kisebb lesz.
Mindég kevesebbet ad magából
Majd teljesen elhagyja...
S a tengert csalódásában,
A sötétség fekete gyásza borítja...
S már lassan ő is felejteni készülne,
Ha újból meg nem jelenne;
A hold visszatérő sápadt arca...

JÖSSZ MÁR HAZA?

Az őszi szél a fákat rázza
S a sárga lomb reszketve hullajtja
Fonnyadt, zizegő levelét.
Erdőn, mezőn, réten, az erőtlen
Bús napfény leheli ki,
Sápadt fénytelen sugarait,
A búcsúzó nyárnak...
Minden ami szép és kedves,
Elhervadva halni tér...

E kép eszembe jutatja
Elválásunk szomorú telét...
De közeledik már a tavasz
Megszólalt a pacsirta is
Ébrednek a vágyak!
Itt vannak már az ibolyák is,
A fecskéket is hozza már,
A légnék tavaszos szaga.
Vagy csak érzem,
Hogy jössz már haza?...

RÉGI DAL...

Egy régi dal szakítja fel néma vágyam
S muzsikál halkán és lágyan.
A dal száll búsan remegve,
Messze a mult ködbe veszve.
Ilyenkor könnyezve vonaglik fájó szívem,
Vágyak, sóhajok mult árnyas színén.
Színehagyott kép, régi emlék!
Hát újra-újra vissza jösztek még?
Szív, sebek, letört remények,
Miért jösztek vissza, ha szól e bús ének.

TAVASZ.

Elmult már a tél haragja végül
S az új tavaszi nap küldi sugarait az égről
Már húzza is ki, fáknak a rügyét!
S beillatozva festi a tájak zöldjét.
Virágokkal rakja ki a rétet
S bűvös illattal részegíti a léget.

A tavasz öröm fényárba,
Zúg a lágy szél orgonája
Muzsikálva jár házról-házra,
Megragad minden didergőt és felrázza
Majd beoltja szerumát: a vágyak lázát...

VÁLTOZIK AZ IDŐ.

Ha a lelkem lakatlan csöndes termében
Kutatok a mult idők viharos rengetegében,
Látom egy szép arc rózsaszín pirját,
De a fakult színén látni már a sírját.

Színehagyott, elmosódott képe,
Jelzi már, hogy itt a vége.
Olyannak látom, mint egy földre hajlott ágat,
S rajta már az elhervadt virágot...

A régi tüzes óhaj;
Már csak egy elhaló sóhaj...
Változik az idő, változik az ember,
Idővel, ha a szív már oly hamar nem ver...

MIND KI!

Hajóm sötét, viharos,
Mély fekete vizen jár,
Nehéz terhével szeli
Az oldalait nyaló hullámokat.

Az érzések, szenvedélyek,
Vágyak, remények korbácsolják,
Hajtják, kergetik!
Ismeretlen célok felé.

Míg egyszer meg nem szűnik
A hajtó motórikus erő;
S hajóm súlyos vak vizen
Sötét mély éjben kiköt.

Rajta szolgálaim!
Józan eszem parancsára;
Dobjátok le a nehéz értékes,
De megunt terhet!

Jól végezzétek a munkát,
Hogy egyetlen emlék
Sem bújjon meg valamely sarkában.
Mind ki! Ti gyönyör áruk.

Reggelre könnyű, tiszta fényes
Lesz már üres hajóm
S magától indul meg
A tiszta, derűs, napvilágos
Kék vizen.

Ringva-rengve úszik majd
Kevélyen, hányavetin,
Mint azelőtt...
A ketté tört szerelem
Emlékét dobtam le
S hagytam a kikötőben.

Most már piros hajnalt érve,
Futok a semmi könnyű vizeken
S nem járatom a hajómat ezután:
A rejtelmes mélységek fölött...

UGYANAZ?

Te vagy? Te volnál az?
Ahogy most a csodálkozó
Tekintettel egyre nézlek
Arcod és szavaid fölött,
Könnyen, hűvösen, egyszerűen
A közöny álarca nélkül;

Te ugyanaz volnál?
Ki ha megjelent még nem rég,
Fényed bántóbb volt mint a napfény,
S a lelked benső hangja;
Visszhangja volt az enyémnek.
Ahogy nézlek benső
Öngunnyal kétkedve;

Hát tényleg ugyanaz volnál?
Ugyanaz!
De akkor mondd, hova tűntek
A nálam hagyott szép emlékek,
S a mult szép idők,
Hová merültek?

Milyen mélyre zuhanhattak
A lélek rettenetes tárnájába
Hogy így eltemethettük őket...
Hát csakugyan eltemettük őket?!
Hogy már ilyen idegen szemmel
És szóval illetjük egymást?
S még bántani is bírjuk egymást?
Anélkül, hogy az már fájna...

És amikor az arcomon
Még régi mosolyt látsz,
Akkor azt már csak
Vidámsággal álcázom.
S víziós rémülettel próbálom,
A mosolyt akkori számra...

S amikor hangomnak
Régi szálait és színét próbálom
Az is csak erőszakolt utánzás,
Hogy lássam milyen üresen, ridegen
Hangzik az, ami még nem rég
A lelkem tüzes áhítatával
Volt tele.

Most látom csak,
Milyen vigasztalan ronda az élet,
Ha több évi barátságunk együttese,
Sem hoz olyan közel egymáshoz,
A lelkünk legszebb érzésével,
Hogy meg tudjuk őrizni egymást
Magunknak, magunkba örökké...

NYÁRI NAPSUGÁR.

Nap! te kis forró korong
Hogy zsarnokoskodsz
E hatalmas világürben
Izzó pergő tűzként
Löveled sugaraid
Forró lehelettel árasztva
El bennünket.
Nem hallgatsz jajduló, kérlelő
Epedő, átkozó szavainkra
Lekötötted magad, örök hűséggel
A természet örök parancsának.
Hogy annak kifürkészhetetlen
Útját járjad.

Olykor pedig magad is
Az enyhítő oázist keresed
S bele mártod lázas sugaraid
A csurgó nedves vándorló fellegekbe.
Ha pedig azokat ott hagyod
Csapodár módra vallsz szerelmet
Tengernek, tónak, folyónak.
Bennük bujkálsz kéjesen,
Forró szerelmed hűsítve...

A BÚS ŐSZI SZÉL.

A bús őszi szél süvítve nyargalász
Sárgult levél repül nyomába száz
Haragja minden megmaradt szépet
Szerte szét szed.
Üvölt a hideg őszi szél!
Nyomába közeledik már a tél.
Fagyot füttyöl, dühvel tele
Az ősz hideg szele.
Borzongás nesztét hallatják az ágak
Fonnyadt karjuk sírják már a gyászdalt.
S a végtelen nagy réteken
Hangja és ereje szinte féktelen!

A TÉL.

A tél sem sokáig vár
Minden fehér díszben van már.
Maga mögött hagyva az őszt
Tarol már virágok közt.
Meztelenre vetkőzteti a fákat
S fehérre meszeli csontváz águkat.
Kik megszabdalt testüket meresztik az égnek,
Segítséget, könyörületet kérnek.
De nincs kegyelem! Csonka testükön
Még a jeges szél is zúgva nyargal keresztül
És ők csak állnak tovább mereven
Földbe gyökeresedett lábbal sápadtan és fehérén
Tűrésükre csak az a felelet,
Hogy nem soká jön már a kikelet!

ANYAI SZÍV.

Még nem rég az egészség uralta testem,
S ott sugározhattam nagy szeretetedbe Anyám kicsi lelkem.
De a zsarnok betegség urrá lett rajtam
Pedig viaskodtam, harcoltam és nem akartam!
De ő volt erősebb a párharcban.

Most a beteg zavaros gondolatom forgatagában
Téged látlak, rád gondolok szeretetem áhítatában
Látom a bús árnyékolt engem féltő szemed,
A két tördelő jóságos kezed.
A borus összeráncolt nemes homlokod
S a szomorúsággal megült, édes kis arcod.

Látom az engem oly nagyon szerető anyai szíved
S az egész lényed átsugárzó mennyei lelked
De már rohanok is a két szerető kitért karodba,
Hogy megfürödjek könnyes boldogságodba.

ÁLMATLAN FÁJDALMAK ÉJSZAKÁJA.

Álmatlan fájdalmak éjszakája
Ti gyötrelmek örökké valósága
Ha a szín szürkül, már nő a kétség!
Megy a nyugalom, jön a sötétség.
Milyen jó volt, mikor a holnap lopva itt termett.
S nem hozott magával annyi rossz sejtelmet.
Ólmos súly húzza fáradt, álmos, égő szemem
De nem, és nem bírnak velem!
Áhítózva vágyom a kába csillapító alvást
De hiába a fájdalom, nem tűr megalkuvást!
Tovább fekszem elernyedve, szédítő fájdalomba
Nem érzem csak az emésztő égést bőr pórusaimba
Hiába várom az enyhülést áhítózásba tespedve,
Még szaporodnak szűrő-tüzes szikrák testembe.
Az idegeim már tüzes drótként feszülnek;
Esztelen örült lázongásba merültek!
Nézem és újra nézem az órát
Beteg fáradt talán ő is: ólmos lábát
Csak lassan vonszolja előre.
Jaj nagyon lassan oszlik az éj felhője.

NEM TUDOM MIÉRT FÁJ

Nem tudom miért fáj;
A búcsúzó madár,
Az elvonuló nyár,
A tűnő napsugár,
A levél hullása,
A természet mulása,
A falombok zúgása,
Az őszt sújtása,
A csipős őszi szél;
A kacérkodó tél,
A fellegek hada,
Az őszt szaga,
A sötét éj gyásza,
Amint a földet áztassa.
A reszkető ágak,
Amint sírják a gyászdalt
A bús őszi táj,
Nem tudom miért fáj...

NAGY EMBER.

Az egyre mélyebbre szállt emberi benső valómban
Az irántad való csodálat fáklya fényárban
Látom nemes lelked; szép hivatásod nagy ember;
Az általad felszikkasztott könnyek árja; akár egy tenger!
Életed, sok-sok emberek élete.
Zsenid: sok-sok tudomány éhesek étele
A sok élet mentő munkát, fáradt agyon-nyútt testtel
Csodálatos friss ifjú hévvel, végzed el.
A Te jóságos két karod öleli át,
A sok vonagló testek fájalmát;
Hogy bűvös gyógyhatásuktól megnyugodjanak
S ők a szívük minden kifeszített húrján áldjanak.
Minél többet látlak és hallok rólad
Annál nagyobb áradással telnek-nőnek magasztos érzelmeim irántad
Az emberek iránt álig begombolkózott hűvösségem
Hirtelen megnyíltak a rólad tapasztalt emberségen.
A lány suttogó, halk simogató hangod;
Már maga a gyógyító, bűvös varázsod.
Felnéznek rád a sok szenvedők; csodát várva!
Te csak rájuk nézel, s a lelküket a reménysugár már átjárja...
Hozzád szállnak lelkedből mély fohászok,
Fellüktetnek-felszakadnak a hála sóhajítások.
Hivatásodnak adtak, neki szentelted, önfeláldozó életed,
S már a világ felfigyelése koszoruzza felfedezett nagy műveidet

Néked már betéted van a halhatatlanok bankjába;
Minek a tudományos munkásságod az arany alapja!
Beírták már nevedet az orvosi világtörténelembe
Nagy szíveddel, klasszis tudományoddal nagy ember!

IGAZ ÁPOLÓ NŐK (APÁCÁK).

Ti örök befalazott önfeláldozó szép lelkek,
A mások élete, bús életetek,
Föláldozva a zajongó világ víg örömeit
Szenvedőknek csillapítsátok fájó sebeit.
Nem élitek a magatok világát
Nem szagoljátok az élet öröm virágait
Eladtátok hófehér lelketeket
S még sem értéklenek áldva benneteket.
Cimborái lettetek a bús egyhanguságnak
S örömmel tesztek eleget az ápolásnak
Lelket emelő a ti hivatásotok,
Szívet megható a ti jóságotok.

HA LÁTOM...

Ha látom azt a szép tiszta derüs arcot;
Vidám vagyok és meghatótt
Ó drága szó, mely most arra késztet,
Hogy rólad beszéljek
És a lelked mélyére nézek.
Az áhitatom reszkető mécsét
Felgyújtom most előtted: Te szerénység
E vers szárnyán küldöm feléd
S egy csokorba dobom le eléd!
Ó leány! hogy milyenek ösmerlek
Halknak, simogatónak és kegyesnek
Eszményi tiszta és szennytelen a világod
Olyannak látlak mint
Egy csokor üde virágot.

ÓDA EGY SZEMPÁRHOZ.

A szemed! Az a bús, káprázó
Tündöklő, bánatos szemed
Az ami hív, csábít, elragad,
Ami vonz, űz, hajt, húz feléd.

Olyan vagy mint egy szép bánatos dal,
Mely hamar elröppen, de tovább él bennünk...
Olyan vagy mint egy bús őszi délután,
Tele fájó lemondással...
Ó szempár! de szívesen nézlek
Órákig, napokig, örökké valóságig!
Mélyebb, vonzóbb, szebb a két szemed;
Mint a tenger mély kristálykék szeme.
Te leány! ha lelked tükre a szemed
Akkor még lelkesebben-lelkesülök...

TAVASZI MÁMOR.

Jönnek már, csak úgy futnak
Villannak, feszülnek, remegnek,
Ideges érzékeny szálakkal szállnak
Szellői: előhírnökül a tavasznak.

Tikkadt szomjas sóhajjal
Tárt karokkal várnak!
S jöttedet tüzes vágytól,
Itasultan üdvözlik!

Élet, öröm, mámor
Tombol körülötted,
Mert amerre te jársz, még a lankadó erekben
Is dalos ütembe muzsikál a vér...

S ha rezzennek szálaid a szélben
Megérik nyugtalan erdeikben a fák
Fölötte a madarak is éneked dalolják.
Alattuk a föld, bennük a folyók, tavak, tengerek!
Mind megneszelik jöttedet...

IGAZ ÖRÖM.

Hová lett a szép gyermek ifjúságom
Melyre egyre csak vissza-vissza vágyom.
Ó mennyi öröm, mennyi boldogság
Mennyi féktelen vadság, bohóság!
Lihegő száj, piros izzadt arc
A játékokban való nagy harc
Iskolás padok, dobogó szív,
Ami egyre vissza-vissza hív.
Szép volt, de örökre tova tűnt,
S vele minden igaz öröm megszűnt...

VARÁZS.

A csodálattól eltelve
Bámullak smaragd szemedtől elbűvölve
Csak egy szempár! mégis csak azt nézem
S a szomorú lánggal égő varázs vonzását érzem.
Csak távolról issza szemem, szemed bús fényét
De közelről látom a lelked mélyét
Egy szempár és semmi más!
Még sincs annál nagyobb varázs!
Mert ez a lelked mély forrása
S a lényednek a kisugárzása...

BÚCSÚ.

Sokszor vissza-vissza idézlek
Egy percre s megint búcsúzó.
Lelki szemeimmel tovább nem nézlek,
S megyek tovább a régi úton.

Mégis jó volt ami volt
Mefogni egymás kezét.
S elnézni, hogy mosolyog
Szemeidbe a csillagos ég.

Hallgatni éneklő csacsogásod
Míg szemem édes kis szádra tapad
Ahonnan üde kacagásod
Ömlött, mint a fürge patak.

Elbúcsúztunk, de nem örökre,
Gondolj reám, Isten veled!
Olykor majd meg-megremeg ajkam,
Ha meghallom nevedet.

E vers néhány hang lány üteme
Megrezdül majd szívemen,
Mert úgy érzem már
Nem vagy nékem idegen...

ÚJ TAVASZ!

Üdvöz légy új tavasz
Te lány cirógató szellő,
Friss, szép, zöld mező,
Hajnal rózsaszín derüje,
Erdők árnyékolt hús sötétje,
Részegítő illatos ár;
Itt vagy minden szépségeddel már!

Néked zengnek, téged magasztol,
A rózsák, virágok illatuktól
Terhes titkos zenéje a légnak
Szép tiszta derüje az égnek.
Madár dala a zöldelő ágon,
Virágzó orgona a fákon.

Rád kíváncsi, amint kidugja fejét az ibolya
Hogy egyesüljön véled illata.
Varázs ecseted festi a tájak zöldjét,
Az ujjá éledt természet víg örömét.
Téged áhit, téged akar,
Minden kis apró avar!
Üdvöz légy új tavasz!

Emberek bánatos arcaikról,
Melyek fáradtak az élet nagy harcaiktól;
Lecsókolod a gondok ködös telét,
S rájuk nyomod az égő vágyak leheletét,
Friss derűt lopsz szívükbe;
Új reményt suttogsz lelkükbe.
Üdvöz légy új tavasz!

ÖRÖK A SZERELEM.

Mindég lesz szerelem!
Míg meg nem szűnnek újulni az évek,
Míg sok tüzes szempárok égnek,
Míg édes női kacajok röppennek széjjel,
Míg lázas ajkak tüzelnek éjjel,
Míg asszonyi fürtök rezegnek mint az áram,
Míg a női testek ringása olyan, mint egy álom.
Míg megnyílnak sok-sok kis szívek
Míg megfogadják, hogy örökké lesznek hűek.

Míg a természet meg nem szűnik újulni,
Míg lesz fül, hogy ábrándozva hallgassál az éj dalát,
Míg a fák között lágy suttogó szellő tör át,
Míg a tavasz lágyan bűvös kezével megsimogat
Míg a tavasz mulása fájón megsirat,
Míg ontja illatát az ibolya,
Míg kábít, édes varázsos illata,
Míg szenvedést is szívesen álljuk
Míg a holnapot türelmetlenül várjuk.

ÖRÖK FÉNY.

Elöttem villan fénnel tele két szem,
Mely színt, életet, ragyogást hoz nekem.
Két vonzó mágneses erő,
Gyémánt tüzük rám süt s fényt lövel elő!
Uraim ők nékem! s én az ők rabjuk;
Mert ez élő tűznek a lelkemből is adok!
Ó bővülő szemek, olyan titkos fényben égtek,
Mint szép fényes bolygói, esti égnek.
De ők sötétséget hirdetnek; ti hajnalról szóltok
Lelkem hajnalának elébe daloltok
Csillagok kiket nap fénye el nem olt,
Örök fény, amilyen nincs, s nem is volt!

HANGULAT...

Egy szép délután emlékével terhesen
Szédítő boros hangulattól lelkesen,
Jöttem haza éjfél táján,
S éreztem valamit a szívem táján.
Vagy talán csak tánc heve, a bor mámora
Ez a dobos; lelkem új lakója?

Az kavarja a csöndes benső életem,
S holnapra már a józan reggel nyissa szemem?
Merengésembe tünődöm a délután
Minden kedves kis apróságán,
Míg a gondolataim közt lelkem elandalog.
De valamin mindég csak fenn- és fennakadok!

Egy tündöklő új csillag víziós játéka talán,
Ami ilyenkor megjelenik lelkem bús horizontján,
Vagy azt is csak a bor piktora
Festi olyan szép csillogóan oda?
Feleletet még nem tudok magamnak adni
Jobb is lesz már elaludni.

Míg reggelre a színek, hangok, tánc, ritmusok
Zene foszlányok mámora eloszlanak.
S akkor kérdem, hogy tényleg oly szép vala,
Annak a szép szőke leánynak a haja?
S az egész lénye oly isteni
Hogy nem fogom tudni elfelejteni...

RAGYOGÓ FÉNYBEN.

Ahogy először láttam arcod ragyogó fényben,
Álmaimból már ismerős volt nékem.
Nem rég volt, tisztán emlékszem,
Amikor először szép szemedbe néztem,
S a kék sugárzó tükrének élénk sugarában
Életem jövő tavaszát felderülni láttam.
Éneklő hangod amint elhangzott
Lelkünk már összetalálkozott.
S azóta legyünk bármi távol
Nem szakadhatunk el egymástól.

ÓDA EGY LEÁNY HAJÁHOZ.

Vasárnap amint találkoztunk,
A dús káprázó, tündöklő,
Aranyt csillogtató hajadnak,
Szivárványos játékát figyeltem.
Égő vörös láng volt,
Szép fejed arany koronája
A gyapjus fénylő hullámai,
Olyanok mint a felkelő,
Tavaszi lágy nap,
Arany színű égboltja.
Ha az aranyszőke haj tengered nézem
Olyannak tűnik, mint az ég tüze;
A bársonyos tenger lágy hullámzó tükrén.
Illatod, a rózsák kertjéhez hasonló.
Óh, dús ezer szálú arany halmaz
De szép vagy harmónikus összhangba
Finom metszetű arcod vonalaival.

VALÉRIA.

Hosszú meddő némaság után
Újra megszólalt vers útján
A bennem már halni készülő líra,
Hogy hozzád szóljak Valéria!
Amit eddig őriztem magamban
Elmondom neked ebben a kis dalban.
Elmondom neked édesem,
Régebbi és mostani életem.

Eddig magános társtalan csillag voltam
S üres életem sok prózai terhét hordtam
Szóttam egy szebb életnek titkos tervét
S nem éreztem, csak az élet bús terhét.

Már úgy éreztem, a lelkem rideg, fásult és beteg,
Hogy az ősz szívemre lehellt...
De a Te egyszerű kedves lényed,
Megadta sivár életemnek a reménységet
S a szép lelked teremtő langya
Fásult szívemet, közönynek már nem hagyja...

RÉG ÍRTAM VERSET.

De rég írtam verset
Hallgattam azokra, akik kinevettek,
Jó akarókra, akik róla lebeszéltek.
Barátokra, akik sok dilettnst felidéztek,
De hiába rabjuk vagyok s újra megigéztek
A versek apró örömei, amint vissza tértek.

S az eltorlaszolt gondolataim gátat törve,
Nagy áralással törnek elő ihlettől telve,
Dalt csalnak elő s a szívemből felfakad az ének
Szemeim elől oszlanak a ködök, törnek elő a fények!
Te is a fények közé tartozol kis leány
Mert fénnel megvilágítva látlak lelkem horizontján.

Csak most érzem, hogy tele van a szívem dallal,
Melyek jönnek elő nagy diadallal
Még a csalóka álmok délibábja
Is megelevenedik, mintha csak itt állna,
De mintha itt állnál Te is inspiráló hatással...
Kedvesen mosolyogva víg pajkossággal...

BARÁTSÁGUNK VÉGSŐ ÁLLOMÁSA.

Kis muzsám versben írom le néked
A csillogó benső, és külső éked
Egy kölcsönösen megbecsülő barátságot
Egy szép tiszta lelki világot
Hadd fessek eléd!
S hogy szórjam el vele szeretetem jelét.
Jól emlékszem, amint először láttalak büszkén, ridegen.
Már akkor éreztem, nem vagy nekem idegen.
Ha lelki szemeimmel vissza idézlek
A tiszalöki képek még mindig megigéznek

Látom a dreszben feszülő alakod körvonalazva
Amint szökdécselve futottál szép hajad lobogtatva
A Tisza hűs hullámozó vizébe.
S már akkor belevételek a szívembe
S később amint megösmertük egymást jobban
A szívünk már csak egymásért dobbant.
S a barátságunk végső állomása,
Volt lelkünk összetalálkozása...

SZEBB BETELJESÜLÉS.

Megjött már a tavasz,
A pajkos és ravasz.
Zengő, csillogó napsugár.
Jött a szenvedélyek paripáján
S már játszik is a vágyak húrjaival,
Tervezgeti álmok ujjaival
Színét illatát:
A tavasz kulisszáját.
Ilyenkor eszembe jutnak,
S felém sugároznak;
Tavalyi életem méz ízű emlékei.
Újból átélem, amint szív-szorongva
Ültem fel a szentmihályi vonatra,
Hogy Téged lássalak,
S kielégítsem nyugtalan vágyamat.
Emlékszel, amint sétáltunk nézve a zöld mezőt?
S szívünk tele tüdővel a terhes illatú levegőt
Megpihenve egy-egy kis fa előtt.
Éreztük amint szerelmünk egyre nőtt,
Ó dísszel terített tavasz!
Itt vagy ismét egy év múltán,
Lüktető szív verések útján.
De nekem nem hozol már újat
Szép voltál, ha visszaidézem a múltat,
De a mostani életem,
Egy olyan vágy álomnak a reménye,
Melynek még szebb a beteljesülése...

VALÓRA VÁLT ÓHAJ.

Még nem rég volt, mikor vágytam
Egy lány után, kit csak álmomba' láttam.
Egy hang után, melynek édes lágú csengése,
Szívem húrjainak volt a zengése.

Két mély okos szem után,
Melyek az én szemembe fonódnak a megértés útján.
Egy kéz után, mely engem fog simogatni,
Egy ajk után, mely engem fog csókolgatni,
Szép haj után, melynek dús zuhatagja,
Arcomat szőke selymével takarja.
Két kar után, mely ölelve átfog,
Egy szív után, amely az enyémmel összeforr,.
Óh édes ábránd, édes álom
Nem kellett rád soká' várnom.
Ami nem rég csak vágy volt és sóhaj
Most már egy valóra vált óhaj.

HAZUDTAM.

Ha zengtem rajongtam,
Mindég csak hazudtam.
Csókokat, adtam vettem,
De igazán sosem szerettem.
Ha kértem, vagy ígértem,
Betanult szerepet idéztem.
Ha öleltem, csókoltam,
Hazug komédiás voltam.
Még ha valakinek esküdtem,
Eskü szóból mit sem hittem.
Csak kéj és siker után vágytam
S érte mindég lesben álltam.
Az élet szép igaz tartalmát,
A boldogság birodalmát
Te nyitottad először meg előttem.
S ott hagyva eddig életem felelőtlen
Buta apró örömeit.
Választottam az élet komoly küzdelmét,
De van most egy nyugodt kis tanyám,
Szerelmem, feleségem kis Valériám...

-&-